

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/99/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125215679
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:6125215679.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v právnej veci žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpená: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 725,81 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 23. apríla 2025, č. k. 81C/19/2025-119, v spojení s opravným uznesením zo dňa 26. septembra 2025, č. k. 81C/19/2025-147, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie, v spojení s opravným uznesením, vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu zamietol, m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 258,64 eur s 8,4 % úrokom z omeškania od 25.11.2024 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 467,17 eur a úrok z omeškania vo výške 8,4 % ročne zo sumy 467,17 eur od 25.11.2024 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol. Výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 28,74 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 4 ods. 2, § 11 ods. 6, 7, 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov (ďalej len „PZP“), § 16 ods. 1, § 17 ods. 5, § 18 ods. 1, 2 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch, § 51, § 427 ods. 1 a 2, § 442 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobu domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 725,81 eur spolu s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom náhrady škody prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej v dôsledku dopravnej nehody zo dňa 16.08.2024, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase nehody bola spoločnosť G&S Components, s.r.o. V jej dôsledku bola poškodená nútená užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu. Žalovaná pri šetrení poistnej udalosti neuznała uplatnenú výšku v plnom rozsahu. Poškodená uzatvorila so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej premetom bol nárok na náhradu škody, vyplývajúcej z predmetnej poistnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla a uvedenú skutočnosť oznámila žalovanej. Súd prvej inštancie rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že dňa 16.08.2024 došlo k dopravnej nehode,

pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle poškodenej zn. Mercedes Benz E220, EČV: A., ktorá bola aj jeho držiteľom v čase dopravnej nehody, a to prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej. Poškodená nechala svoje poškodené vozidlo za účelom vykonania jeho opravy odviezť do autoservisu a zároveň uzatvorila so žalobcom zmluvu o nájme dopravného prostriedku č. 1286/2024 zo dňa 09.10.2024, predmetom ktorej bol nájom náhradného motorové vozidla zn. Mercedes Benz C 300de, EČV: B., ktorý prenájom vozidla trval od 09.10.2024 do 17.10.2024, a zn. Mercedes Benz CLA 220d, EČV: C., ktorý prenájom trval od 18.10.2024 do 23.10.2024, t.j. po dobu zotrvania poškodeného vozidla v autoservise. Po skončení nájmu náhradného vozidla dňa 23.10.2024 žalobca vystavil poškodenej faktúru č. 13812024 na sumu 1.579,96 eur, so splatnosťou dňa 07.11.2024, ktorá suma predstavovala náklady na prenájom náhradného vozidla po dobu 15 dní v sume 1.529,96 eur a poplatku za pristavenie a prevzatie vozidla v sume 50 eur. Poškodená dňa 23.10.2024 čestne prehlásila, že mala od žalobcu zapožičané náhradné vozidlo zn. Mercedes Benz C 300de, EČV: B., od 09.10.2024 do 17.10.2024, a vozidlo zn. Mercedes Benz CLA 220d, EČV: C., od 18.10.2024 do 23.10.2024, t.j. v trvaní 15 dní z dôvodu, že jej vozidlo bolo po poistnej udalosti č. 9572773966 zo dňa 16.08.2024 v autoservise, až do objektívnej a reálnej možnosti vyzdvihnúť opravené motorové vozidlo z autoservisu po doručení krycieho listu poisťovňou. Zároveň prehlásila, že po dobu opravy jej vozidla nemala k dispozícii žiadne iné vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol nevyhnutný. Žalovaná žalobcovi poskytla poistné plnenie vo výške 590,83 eur, pričom akceptovala prenájom vozidla iba za 7 dní. Uvedené žalovaná žalobcovi oznámila listom zo dňa 07.11.2024. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu v danom spore, nakoľko zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23.10.2024 uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodenou ako postupcom došlo k postúpeniu nároku poškodenej voči žalovanej (poisťovni) podľa § 524 Občianskeho zákonníka z poistenej udalosti zo dňa 16.08.2024 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na nutné užívanie náhradného vozidla vo výške 1.316,64 eur. Ani samotná žalovaná nemala pochybnosť o platnosti postúpenia pohľadávky, čo vyplynulo z jej správania sa, ktorá časť poistného plnenia z tejto poistnej udalosti žalobcovi zaplatila po ukončení poistného šetrenia dňa 07.11.2024, čo mal súd preukázané oznámením o poistnom plnení. Preto je žalobca aktívne vecne legitimovaný na jej uplatnenie. Sporným medzi stranami bola otázka dôvodnosti trvania nájmu náhradného vozidla po dobu 15 dní, teda účelnosti a nevyhnutnosti vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. K riešeniu tejto otázky žalovaná predložila odborné vyjadrenie D. B. E., znalkyne z odboru cestná doprava č. 11/2025 zo dňa 11.04.2025, v ktorom znalkyňa ustálila, že primeraná doba opravy vozidla zn. Mercedes pri danom rozsahu poškodenia je 7 pracovných dní (9 kalendárnych dní). Žalobca tieto závery síce spochybnil, no nepredložil dostatočné dôkazy na preukázanie, že 15-dňová oprava bola primeraná a využitie náhradného vozidla účelné, ani na vyvrátenie tvrdení žalovanej. Námietku, že počas opravy bolo zistené neopraviteľné poškodenie nárazníka a bolo nutné dodatočné objednanie dielu, súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú. Zo znaleckého posudku vyplynulo, že samotná oprava by za ideálnych podmienok, vzhľadom na charakter poškodenia vozidla (t.j. ľahkej chyby) trvala približne 14,62 hodiny (cca 2 pracovné dni), pričom stanovená 7-dňová lehota už zahŕňa časovú rezervu vrátane objednania a dodania bežne dostupných dielov. Žalobca nepreukázal opak, ani nepredložil relevantné dôkazy. Súd prvej inštancie považoval postup autoservisu, ktorý až počas opravy zistil neopraviteľnosť vady a ponechal vozidlo rozobraté do dodania dielu, za neúčelný a nehospodárny. Podľa odborného vyjadrenia išlo o ľahké, len vizuálne poškodenie, ktoré nebránilo bezpečnému používaniu vozidla, preto nič nebránilo jeho dočasnému odovzdaniu poškodenej a následnému prijatiu do opravy po dodaní dielu. Súd prvej inštancie zároveň odmietol námietku, že odborné vyjadrenie neobsahuje podstatné náležitosti. Zdôraznil, že ide o procesne jednoduchší, no plnohodnotný dôkaz slúžiaci hospodárnosti konania, bez zníženia jeho dôkaznej sily. Predložené vyjadrenie obsahovalo všetky zákonom požadované náležitosti aj podklady vrátane použitia systému AUDATEX. Za nedôvodnú označil aj námietku, že vyjadrenie bolo vypracované s časovým odstupom. Keďže oprava bola riadne zdokumentovaná, nič nebránilo jej dodatočnému odbornému posúdeniu. Odborné vyjadrenie zohľadnilo celý proces opravy a dospelo k záveru, že primeraná doba opravy bola 7 pracovných dní (9 kalendárnych dní). Keďže vozidlo bolo prijaté do servisu 09.10.2024 a náhradné vozidlo bolo používané od toho istého dňa, doba nájmu mala zodpovedať tejto lehote vrátane víkendov. Nárok žalobcu tak predstavoval 1.058 eur (9 dní x 112 eur + 50 eur poplatok). Na základe uvedených zistení uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 467,17 eur, ktorá suma predstavuje rozdiel sumy vyúčtovanej za prenájom náhradného vozidla 1.058 eur a sumy už žalovanou uhradenej, t.j. 590,83 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Nakoľko žalovaná sa dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, priznal žalobcovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,40 % ročne, ktorých výšku si žalobca uplatnil v súlade § 517 ods. 2. Občianskeho

zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., z priznanej sumy 467,17 eur od 25.11.2024 do zaplataenia. Žalovaná bol povinná, v súlade so zákonným ustanovením § 11 ods. 7 zákona o PZP, poskytnúť poistné plnenie do 15 dní od skončenia prešetrovania poistnej udalosti. Ku skončeniu prešetrovania poistnej udalosti došlo dňa 07.11.2024, žalovaná preto bola povinná poskytnúť poistné plnenie do 22.11.2024 a dňom nasledujúcim, t.j. od 23.11.2024, sa dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, pričom žalobca si úrok uplatnil až od 25.11.2024. O náhrade trov rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobca mal vo veci úspech v rozsahu 64,37 % (požadovaná suma 725,81 eur, priznaná suma 467,17 eur) a žalovaná v rozsahu 35,63 %. Súd prvej inštancie preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 28,74 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (výrok II.) a v závislom výroku o trovách konania (výrok III.), podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 258,64 eur spolu s 8,4 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 25.11.2024 do zaplataenia, prizná žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/, f/, h/ CSP. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uzavrel, že v danom prípade išlo o poškodenie vozidla, ktoré bolo ľahkou chybou, vozidlo malo byť pojazdné, nárazník mal byť len ľahko poškodený a takéto poškodenie údajne neohrozuje bezpečnosť cestnej premávky, že vozidlo bolo možné bez akýchkoľvek obmedzení používať a až po dodaní náhradných dielov mal autoservis toto vozidlo opätovne prevziať do opravy. Poukázal na predložené vyjadrenie autoservisu zo dňa 11.03.2025, v zmysle ktorého autoservis (ktorý v danom prípade skutočne opravu realizoval, na rozdiel od znalkyne, ktorá sa k oprave vyjadrila bez toho, aby reálne videla poškodené vozidlo až ex post) postupoval tak, že pre minimalizovanie nákladov, po prvotnej obhliadke poškodeného vozidla (dňa 12.09.2024) objednal náhradné diely, ktoré boli do autoservisu dodané dňa 19.09.2024 a až dňa 09.10.2024 poškodené vozidlo prijal do servisu po dohode s poškodenou, pričom v uvedený deň zároveň došlo k nájmu náhradného motorového vozidla. Z predmetného vyjadrenia autoservisu je nepochybné, že technici po rozobratí vozidla prišli na neopraviteľné poškodenie predného nárazníka a z tohto dôvodu sa nárazník objednával dodatočne, kde až po jeho dodaní ho bolo možné lakovať. Počas celej tejto doby zostalo vozidlo v autoservise rozobraté. Z uvedeného dôvodu nepovažoval za dôvodný záver súdu prvej inštancie, že by bolo možné vozidlo používať, že sa jednalo o ľahkú chybu a nič nemalo brániť autoservisu odovzdať poškodenú k užívaniu a následne po prijatí dielu, toto od poškodeného opätovne prevziať do opravy. Postup, pri ktorom by servis vozidlo provízorne poskladal s vadnými dielmi a následne po dodaní nového dielu opätovne rozobral, je technicky nerealizovateľný a ekonomicky nelogický. Rozobraté vozidlo, ktorého diely po demontáži už nespĺňajú technické parametre pre spätnú montáž, je nepochybne nepojazdné, a preto ho poškodená počas doby opravy nemohla užívať. Navyše z obsahu odborného vyjadrenia vyplynulo, že tieto fotografie boli realizované pri obhliadke vozidla, a to z času, keď bolo vozidlo ešte pojazdné. Až po realizácii obhliadky vozidla a jeho rozobratí sa zistilo, že je potrebný ďalší diel, pričom počas tejto doby bolo poškodené vozidlo nepojazdným. Podľa názoru žalobcu nebolo teda dôvodné prikloniť sa k záveru odborného vyjadrenia, realizovaného znalkyňou, ktorá reálne ani len nevidela poškodené vozidlo, nebola v priestoroch autoservisu a neskúmala konkrétne postupy autoservisu pri oprave poškodeného vozidla a zároveň vypracovaného s výrazným časovým odstupom po samotnej oprave poškodeného vozidla. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie, že nič nebránilo autoservisu v tom, aby po zistení, že je potrebné doobjednať náhradné diely, odovzdal poškodenú vozidlo k užívaniu a až po dodaní predmetného dielu toto opätovne prevzal do opravy, tak v zásade týmto spôsobom konštatoval, že poškodená má zodpovedať za to, akým spôsobom koná autoservis. Ak by aj (čo ale v danom prípade nebolo preukázané) pochybil pri oprave vozidla autoservis, nie je správne ani spravodlivé, aby v tomto smere zodpovedala poškodená. V danom prípade je rozhodujúce to, že poškodená je od momentu odovzdania svojho poškodeného motorového vozidla autoservisu zbavená akejkolvek možnosti s ním disponovať, pokiaľ jej ho autoservis nevydá, pričom nie je možné, aby svoje vozidlo po vykonaní jeho obhliadky v autoservise ďalej využívala. Vzhľadom na uvedené je nelogické a absurdné, aby ex post po ukončení nájmu náhradného vozidla preukazoval okrem účelu náhradného vozidla užívaného po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodenú v autoservise aj samotnú dobu, po ktorú bolo vozidlo poškodenú opravované, t.j. konkrétny čas, po ktorý autoservis vykonával práce na vozidle. V neposlednom rade poukázal na tú skutočnosť, že vôbec samotné dokazovanie ohľadom dĺžky opravy poškodeného motorového vozidla je v absolútnom rozpore so samotným zmyslom zákona o povinnom zmluvnom poistení. Účelom tohto zákona je poskytnutie právnej ochrany poškodeného škodovými následkami zapríčinenými motorovým vozidlom škodcu. V kontexte uvedeného je potom

potrebné vnímať aj samotné zabezpečenie náhradného motorového vozidla poškodeným po dobu, po ktorú z dôvodu poškodenia jeho motorového vozidla nemôže toto vozidlo užívať, pričom uvedené je v súlade s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 602/2022 zo dňa 16. februára 2023 a napr. rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.04.2024, sp. zn. 6Co/77/2023. S ohľadom na vyššie uvedené nemožno priznať relevanciu námietke žalovanej ohľadom neúčelnosti opravy v rozsahu, v akom bola samotná oprava realizovaná. Nemožno opomenúť tú skutočnosť, že samotná poisťovňa v čase likvidácie poistnej udalosti nevytkla autoservisu neprimerané trvanie opravy a jej trvanie v súčasnosti pripisuje na jej ľarchu. Z uvedeného dôvodu považuje za absolútne účelové spochybňovanie trvania opravy zo strany poisťovne, keď potrebný čas na vykonanie opravy je z technického hľadiska znalcom odhadovaný bez znalostí konkrétnych podmienok na strane autoservisu. Ad absurdum, bolo by nelogické, aby kvôli tomu, že poisťovňa nedôvodne krátila poistné plnenie, sa samotný poškodený ďalej prípadne domáhal svojho nároku voči autoservisu, a to vzhľadom na tú skutočnosť, že by sa tak staval do postavenia, kedy by musel iniciovať ďalšie prípadné spory. V súvislosti s jeho argumentáciou ohľadne neprípustnosti predloženého odborného vyjadrenia poukázal na závery vyslovené v rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.03.2025, sp. zn. 9Co/3/2025. Namietal absenciu podstatných náležitostí odborného vyjadrenia, ktoré sú predpokladom pre jeho obsahovú a právnu relevanciu. Vyjadril pochybnosť, že je predmetná znalkyňa oprávnená vyjadriť sa k posúdeniu časového rozsahu opravy poškodeného vozidla. Namietal, že napadnutý rozsudok a jeho odôvodnenie je v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP, keďže z neho nevyplýva posúdenie jeho relevantných skutkových tvrdení a právnych argumentov vo vzťahu k napadnutej časti.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla potvrdenie napadnutého rozsudku. Podľa žalovanej súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkové okolnosti prípadu a dospel k správne právne posúdeniu. K údajnej konštantnej rozhodovacej praxi súdov, na ktorú žalobca v odvolaní poukázal, uviedla, že v uvedenej otázke je rozhodovacia prax súdov rôznorodá, a to najmä s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti toho-ktorého súdneho sporu. Mala za to, že súd prvej inštancie správne prihliadol na osobitný charakter sporu a predložené dôkazy a správne rozhodol vo veci samej o podstate nároku na náhradu škody. K spochybneniu záverov konštatovaných v odbornom vyjadrení znalkyne, ako aj k oprávneniu znalkyne na vypracovanie takéhoto odborného vyjadrenia uviedla, že tieto tvrdenia žalobcu neboli z jeho strany tvrdené, ani nijak preukazované v konaní pred súdom prvej inštancie, a preto tieto tvrdenia je nutné v odvolacom konaní posúdiť ako novoty v zmysle ust. § 366 CSP a neprihliadnuť na ne pri rozhodovaní o podanom odvolaní. Tvrdenia žalobcu o spôsoboch demontáže a posudzovania opraviteľnosti náhradných dielov vyhodnotila opätovne ako nové tvrdenia, na ktoré by súd nemal prihliadnuť. Navyše žalobca nijako nepreukázal, že „diely nepasujú späť“ a „vozidlo nemožno poskladať“. Ide len o tvrdenia žalobcu, ktorý túto skutočnosť nepreukázal žiadnym odborným stanoviskom alebo technickým posúdením. Zdôraznila, že ak žalobca poukazuje na odborné otázky, ktoré bránili k rýchlejšej oprave vozidla, mal tieto okolnosti preukázať, v opačnom prípade ostali len v rovine tvrdenia. Dôkazné bremeno v otázke vyvrátenia skutočnosti vymedzených v odbornom vyjadrení bolo na strane žalobcu. Podľa jej názoru riadne preukázala odborným vyjadrením ňou tvrdené skutočnosť, čo konajúci súd prvej inštancie zohľadnil pri rozhodovaní vo veci samej. Poukázala na rozhodnutie Mestského súdu Bratislava III. zo dňa 01.10.2024, sp. zn. 62Cb/67/2023, v ktorom konajúci súd uviedol, že dôkazné bremeno je v obdobnej otázke na strane žalobcu, ktorý si od navýšenia počtu dní nájmu odvodzuje pre seba priaznivé závery. V ostatných otázkach odkazuje na svoju argumentáciu uvádzanú v konaní pred súdom prvej inštancie.

4. Žalobca v replike k podanému vyjadreniu žalovanej uviedol, že na nedôvodnosť vykonávania dokazovania ohľadom dĺžky opravy, resp. na predložené odborné vyjadrenie poukazoval už v rámci konania pred súdom prvej inštancie, výslovne tiež poprel závery znaleckého posudku. V predmetnom odvolaní len logicky podporil svoju právnu argumentáciu, nedopíňal skutkové tvrdenia, a teda rozhodne nejde o novoty v odvolacom konaní. V rámci odvolania len podporuje svoju právnu (nie skutkovú) argumentáciu o tom, z akých dôvodov nemožno na predmetné odborné vyjadrenie prihliadnuť. V ostatnom odkázal na jeho predchádzajúce písomné vyjadrenia, ako aj na argumentáciu uvedenú v odvolaní.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v medziach podaného odvolania vo výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok III.) podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti - vo výroku II. podľa § 388 CSP

zmeniť, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky pre jeho zrušenie (§ 389 CSP), ani potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol odvolateľom spochybnený vo výroku I., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 467,17 eur a úrok z omeškania vo výške 8,4 % ročne zo sumy 467,17 eur od 25.11.2024 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýka.

7. V preskúmvanej veci z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia dlžnej sumy vo výške 725,81 eur spolu s príslušenstvom predstavujúcej rozdiel medzi vyúčtovanou sumou za prenájom náhradného vozidla a sumy uhradenej žalovanou v dôsledku škodovej udalosti zo dňa 16.08.2024 zapríčinennej poisťovňou žalovanej. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi ako dôvodne uplatnený nárok na zaplatenie sumy vo výške 467,17 eur spolu s príslušenstvom a vo zvyšnej časti žalobu (vo výške nepriznanej časti uplatneného nároku vo výške 258,65 eur spolu s príslušenstvom) zamietol, dôvodiac odkazom na názory odborného vyjadrenia znalkyne z odboru cestnej dopravy, odvolávajúc sa na ktorý žalobca nepreukázal opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku, konkrétne primeranosť doby opravy vozidla v trvaní 15 dní, a tým účelnosť využitia náhradného vozidla v uplatnenom rozsahu, keďže z technického hľadiska primeraný časový rozsah opravy vozidla pri danom rozsahu poškodenia predstavuje 7 pracovných dní, resp. 9 kalendárnych dní. V súvislosti s preskúmaním výroku o trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 28,74 % aplikujúc ust. § 255 ods. 2 CSP.

8. Žalobca v odvolaní ťažiskovo namieta nesprávne právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti (výrok II.), ktorou mu nepriznal zvyšok uplatnenej sumy titulom náhrady škody spočívajúcej v nákladoch za náhradné vozidlo v dôsledku nemožnosti využívania jej poškodeného vozidla počas jeho zotrvania v autoservise z dôvodu jeho poškodenia poisťovňou žalovanej, tiež nesprávne skutkové zistenia, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, keď dôvodil, že v danom prípade išlo o poškodenie vozidla, ktoré bolo ľahkou chybou, vozidlo malo byť pojazdné, nárazník mal byť len ľahko poškodený a vozidlo bolo možné bez akýchkoľvek obmedzení používať a až po dodaní náhradných dielov mal autoservis poškodené vozidlo opätovne prevziať do opravy. V konečnom dôsledku tiež namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku pre nedostatok dôvodov a jeho arbitrárnosť, čo má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, čím uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/, f/ a h/ CSP.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti – vo výroku II. a v závislom výroku, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania (výrok III.).

10. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

11. Primárne sa odvolací súd zaoberal odvolateľom uplatňovaným odvolacím dôvodom (posúdiac odvolanie podľa jeho obsahu) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, resp. existencii inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej) ako dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na splnenie mandukačnej povinnosti súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na vydanie predvídateľného rozhodnutia, či na zachovanie rovnosti strán v konaní.

13. Odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 CSP (existencia inej vady) dopadá na akékoľvek iné pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nemožno subsumovať pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ide napríklad o nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, nie však v parametroch dosahujúcich naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, či nesprávne realizovaná mandukačná povinnosť súdu.

14. Pokiaľ ide o namietané možné nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, nemožno pochybovať, že odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

15. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia (nedostatok dôvodov) však bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998), čím sa zaoberalo tiež Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

16. V ďalšom odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu z hľadiska odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery).

17. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

18. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

19. Odvolací súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku v napadnutom rozsahu, obsahu podaného odvolania i celého spisového materiálu, vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu ako opodstatnené a dospel k záveru, že zistenú skutočnosť (primeraný časový rozsah opravy vozidla, t.j. účelnosť obstarania náhradného vozidla predstavuje 7 pracovných dní, resp. 9 kalendárnych dní) súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil.

20. Zo skutkových záverov súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca (ako postupník pohľadávky poškodenej) sa žalobou domáhal od žalovanej ako poisťovne zaplatať žalovanej sumy vo výške 725,81 eur spolu s príslušenstvom titulom náhrady škody podľa ust. § 4 ods. 2 písm. b/, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. a § 442 Občianskeho zákonníka (sumy predstavujúcej rozdiel medzi vyúčtovanou sumou za prenájom náhradného vozidla a sumy uhradenej žalovanou) na tom skutkovom základe, že dňa 16.08.2024 došlo v A. F. k poistenej udalosti (dopravnej nehode) spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovanej a tým k vzniku škody na poškodenom motorovom vozidle poškodenej, v dôsledku čoho nebolo možné poškodené motorové vozidlo užívať v čase jeho opravy v rozsahu 15-tich dní a počas doby nevyhnutnej na opravu poškodeného motorového vozidla poškodená na základe zmluvy o nájme vozidla užívala náhradné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz C 300de, EČV: B., ktorý prenájom vozidla trval od 09.10.2024 do 17.10.2024, a zn. Mercedes Benz CLA 220d, EČV: C., ktorý prenájom trval od 18.10.2024 do 23.10.2024, za nájomné celkovo v sume 1.579,96 eur (viď vystavená faktúra č. 13812024). Listom zo dňa 22.10.2024 žalovaná poškodenej oznámila, že dňa 22.10.2024 ukončila šetrenie poistnej udalosti, na základe čoho bude poškodenej poskytnuté poistné plnenie v sume 1.536,87 eur. Žalovaná v ten istý deň (22.10.2024 o 08:42 hod.) oznámila aj autoservisu, že ukončila šetrenie škodovej udalosti, ku ktorej jej vkladá krycí list pod uvedeným číslom škodovej udalosti na webportál. Po ukončení opravy dňa 21.10.2024 a doručení krycieho listu zo strany poisťovne (žalovanej) dňa 22.10.2024, bolo poškodené vozidlo odovzdané držiteľovi, a to dňa 23.10.2024. K zániku záväzku poškodenej došlo započítaním pohľadávok dohodou v zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 23.10.2024 (pohľadávky poškodenej na zaplatať odplaty za postúpenie pohľadávky a pohľadávky žalobcu na zaplatať ceny nájmu náhradného motorového vozidla poškodenej). Vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla poškodenej ako náhradu škody žalovaná čiastočne neuznala, na základe čoho poskytla poistné plnenie vo výške 590,83 eur (iba za 7 dní).

21. Argumentáciu súdu prvej inštancie založenú na záveroch o neprimeranosti rozsahu opravy vozidla v trvaní 15-tich dní, a tým aj využívanie náhradného vozidla nad opodstatnený rozsah, prevzatú zo záverov uvedených v odbornom vyjadrení, žalobca v podanom odvolaní rozporuje, a to vrátane tvrdení uvedených v odbornom vyjadrení, že poškodené vozidlo bolo pojazdné, poškodenie predstavovalo len ľahkú, výlučne vizuálnu vadu nárazníka bez vplyvu na bezpečnosť cestnej premávky, s reálnou dĺžkou opravy pri ideálnych podmienkach cca 2 pracovných dní (14,62 hod.) a s primeranou dobou opravy 7 pracovných dní, v ktorej je obsiahnutá aj výrazná časová rezerva pre objednanie, dodanie náhradných dielov potrebných na vykonanie opravy, a preto nič nebránilo tomu, aby autoservis vozidlo dočasne odovzdal poškodenej a opätovne ho prevzal do opravy až po dodaní potrebného dielu.

22. Odvolací súd považuje za zjavne nesprávne a neudržateľné úvahy súdu prvej inštancie v súvislosti s primeranosťou dĺžky opravy. Vo vzťahu k zodpovedaniu žalobcom namietanej otázky odvolací súd poukazuje na samotný záver znalkyne, a to že je možné znalecky konštatovať dĺžku opravy vozidla z technického hľadiska, čo v predmetnom prípade v rozsahu poškodenia pri škodovej udalosti predstavuje približne 14,62 hodiny, teda cca 2 pracovné dni, pričom s prihliadnutím na celkový proces opravy v podmienkach autopriemyslu možno z technického hľadiska považovať za primeranú celkovú dobu opravy približne 8 pracovných dní vrátane časovej rezervy, pričom pri efektívnej organizácii práce a súbežnom vykonávaní úkonov by ju bolo možné skrátiť na približne 7 pracovných dní (9 kalendárnych dní). V predmetnom prípade však nastala situácia opravy poškodeného motorového vozidla v konkrétnom autoservise, v ktorom bolo vozidlo v oprave po dobu 15-tich dní, teda nie po dobu 7 pracovných dní, ktorá doba mala technicky zohľadňovať primeranú dobu. Znalkyňa tak neposudzovala možnosť konkrétneho servisu opraviť vozidlo v lehote približne 7 pracovných dní. Poškodená pri odovzdávaní poškodeného motorového vozidla nemá možnosť zistiť, ako dlho bude trvať oprava poškodeného motorového vozidla, nemá nijakú možnosť ovplyvniť konanie autoservisu, v ktorom bola vykonávaná oprava jej poškodeného vozidla (a to ani keby vopred vedela, aká by mala byť predpokladaná dĺžka opravy vozidla z technického hľadiska), potom nemôže znášať následky neopravenia vozidla v skoršom čase (technicky eventuálne možnom), keď dokonca v konaní ani nebolo

preukázané, že by Autoservis Motorr Žilina, s.r.o. mal reálne možnosti poškodené vozidlo opraviť v lehote 7 pracovných dní (9 kalendárnych dní) ako na to poukazovala žalovaná v spojení s predloženým odborným vyjadrením. Aj keď žalovaná predložila odborné vyjadrenie, toto možno akceptovať len ako orientačné východisko pre posúdenie primeranosti doby zotrvania motorového vozidla v autoservise, pričom konečné posúdenie je vždy podmienené konkrétnymi individuálnymi okolnosťami prípadu.

23. Odvolací súd rovnako nepovažuje za správny záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na charakter poškodenia, zachytený vo fotodokumentácii, išlo o ľahké poškodenie nárazníka bez vplyvu na prevádzkyschopnosť vozidla v cestnej premávke a v tejto súvislosti pripísal zodpovednosť poškodenej, keď uviedol, že jej nič nebránilo vozidlo po zistení rozsahu poškodenia prevziať a dočasne ho užívať až do dodania náhradného dielu. Ako vyplynulo z vyjadrenia Autoservisu Motorr Žilina, s.r.o., tento postupoval tak, že po prvej prehliadke vozidla dňa 12.09.2024 objednal náhradné diely nevyhnutné na opravu vozidla a následne vozidlo prijal do opravy až po ich dodaní, a to dňa 09.10.2024 s poškodením prednej časti karosérie, pričom v deň prijatia vozidla do servisu došlo aj k zabezpečeniu náhradného vozidla. Z vyjadrenia autoservisu zároveň jednoznačne vyplynulo, že až po rozobratí vozidla bolo zistené ďalšie, pôvodne neidentifikované neopraviteľné poškodenie predného nárazníka, v dôsledku čoho bolo potrebné tento diel dodatočne objednať, pričom počas tejto doby zostalo vozidlo v autoservise v rozobratom stave. Z vyjadrenia autoservisu navyše vyplynulo, že oprava prebehla v štandardnom režime s ohľadom na kapacitu servisných technikov a nebola zo strany servisu nijako umelo predlžovaná. Dĺžku opravy vozidla teda považoval za štandardnú a adekvátnu s ohľadom na jej rozsah a technickú náročnosť. Za tejto situácie, ak dňa 09.10.2024 bolo poškodené vozidlo prijaté do servisu a následne za účelom potreby rozsahu opravy rozobraté, pričom až v tomto štádiu bolo identifikované jeho ďalšie poškodenie, v dôsledku čoho bolo potrebné pristúpiť k dodatočnému objednaní náhradného dielu, za takéhoto skutkového stavu nemožno bez ďalšieho predpokladať, že vozidlo mohlo byť schopné prevádzky a potom nie je zjavné, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že autoservisu nič nebránilo odovzdať vozidlo poškodenej k užívaniu a až po tom, ako budú do servisu doručené náhradné diely opätovne toto prevziať do opravy. Takýto postup by bol objektívne možný iba za situácie, ak by po rozobratí vozidla a zistení poškodenia autoservis dané diely opätovne pripevnil na vozidlo a poškodená vozidlo ďalej užívala až do doručenia náhradných dielov. Takýto postup však celkom nepochybne nemožno od poškodenej spravodlivo požadovať a vyvodzovať z jeho nedodržania nepriaznivé právne následky v neprospech poškodenej. Navyše takýto záver nevychádza z reálneho priebehu opravy, ani z praxe autoservisov, keďže po rozobratí vozidla za účelom diagnostiky a opravy nemožno bez ďalšieho predpokladať jeho prevádzkyschopnosť. Odvolací súd zároveň uvádza, že odborné vyjadrenie vychádza z fotodokumentácie zachytávajúcej stav vozidla pred jeho rozobratím, pričom znalkyňa pri jeho vypracovaní mala k dispozícii fotografie vozidla vyhotovené pri jeho obhliadke, teda v čase, keď bolo vozidlo ešte pojazdné, tzn. že neposudzovala reálny priebeh opravy, ani stav vozidla po jeho demontáži v autoservise. Z uvedeného dôvodu závery odborného vyjadrenia nezohľadňujú skutočný rozsah poškodenia, ktorý bol objektívne zistený až v priebehu opravy, ani konkrétne okolnosti majúce vplyv na dĺžku opravy, a preto ich nemožno bez ďalšieho považovať za rozhodujúce pre posúdenie primeranosti doby opravy.

24. Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke odvolací súd východiskovo považuje za potrebné vyjadriť sa k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla tak, ako ju prezumuje zákon č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z.z.“). Účelom uvedeného zákona je poskytnutie právnej ochrany poškodeného škodovými následkami zapríčinenými motorovým vozidlom škodcu, teda zabezpečiť čo najväčšie zmiernenie príkorí poškodeného, ktoré mu vznikli v súvislosti so škodovou udalosťou spôsobenou prevádzkovateľom motorového vozidla, a to nielen vo sfére materiálnej ujmy vychádzajúc z ust. § 4 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 381/2001 Z.z., ktoré upravuje právo poisteného (škodcu), aby poisťovateľ z poistenia zodpovednosti za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody, ale aj vo sfére rozsahu ingerencie poškodeného, spočívajúcej vo vykonaní úkonov potrebných na to, aby mu bola nahradená škoda, ktorá mu vznikla následkom škodovej udalosti. Inak povedané, práve inštitút povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má slúžiť na to, aby sa poškodenému čo najviac zjednodušil postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k jeho uspokojeniu. V kontexte uvedeného je potom potrebné vnímať aj samotné zabezpečenie náhradného motorového vozidla poškodeným po dobu, po ktorú z dôvodu poškodenia jeho motorového vozidla nemôže toto vozidlo užívať. Ústavný

súd SR v náleze sp. zn. III.ÚS 602/2022 zo dňa 16. februára 2023 poukázal na to, že „...Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok...“.

25. V zmysle citovaných ustálených záverov Ústavného súdu SR účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká až momentom, keď došlo k ukončeniu opravy poškodeného vozidla, de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane objektívne do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie. K tomu v preskúmvanej veci došlo až dňa 23.10.2024, nie však z dôvodov na strane poškodenej, ktorá nemala možnosť akokoľvek ovplyvniť dĺžku trvania opravy, pričom z tohto hľadiska je bez právneho významu aj to, či bolo pred odovzdaním do opravy poškodené vozidlo pojazdné. Poškodená prišla o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo priamym a bezprostredným následkom konania poisťovne žalovanej. V konečnom dôsledku bol poškodenej z titulu dopravnej nehody vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešila zapožičaním náhradného vozidla. Právny nástupca poškodenej potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovanou (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenej, resp. právnemu predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohla používať svoje vlastné vozidlo. Nepriaznivosť tohto stavu nemožno umocňovať u poškodenej neprimeraným zaťažovaním a požadovať od nej, aby v sieti opravovní zisťovala a hľadala opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy. Rovnako nemožno od poškodenej spravodlivo požadovať, aby počas opravy jej poškodeného motorového vozidla zisťovala alternatívy iného charakteru, t. j. aby pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla tento stav riešila napr. používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by bola totiž poškodená neprimerane a nedôvodne zaťažovaná. Už samotný stav poškodenia jej motorového vozidla dopravnou nehodou ako poistnou udalosťou je totiž pre poškodenú záťažový, ktorý ju výrazne obmedzuje. Poškodená je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaná a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla dožadovať sa ešte splnenia ďalších podmienok, napríklad dokazovaním okolností týkajúcich sa dĺžky opravy poškodeného vozidla.

26. Záverom odvolací súd uvádza, že podľa konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Ďalšiu argumentáciu žalobkyne v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nadbytočnú, bez potreby na ňu reagovať špecifickou odpoveďou.

27. Aplikovaním vyššie uvedeného, že autoservis postupuje pri oprave poškodeného vozidla tak, aby poškodené vozidlo opravil čo v najkratšom čase v rámci svojich kapacít, žalobcovi patrí výška nároku, ktorá zodpovedá nájomnému po dobu zotrvania poškodeného vozidla v autoservise, z ktorého dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej - zamietajúcej časti (v rozsahu výroku II.) je potrebné za použ. § 388 CSP zmeniť a zaviazať žalovanú v odvolacom konaní ešte k zaplateniu zostávajúcej (doposiaľ nezaplatenej a súdom doteraz nepriznanej) sumy nároku vo výške 258,64 eur vrátane príslušenstva tvoreného úrokmi z omeškania vo výške 8,4 % ročne z dlžnej sumy za dobu od 25.11.2024 do zaplatenia.

28. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, bolo potrebné podľa § 396 ods. 2 CSP rozhodnúť súčasne o nároku na náhradu trov konania, a to vzniknutých tak na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní.

29. O nároku na náhradu trov konania (tak trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania) bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobca mal vo veci plný úspech, preto mu bol priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške

náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).